

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **A. G.**, narozený dne X
státní příslušnost Ruská federace
zastoupený advokátkou Mgr. Barborou Kutovou
sídlem Štefánikova 1/65, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2025, č. j. OAM-23038-18/DP-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2025, č. j. OAM-23038-18/DP-2024, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Žalobce uvedl, že povolení k dlouhodobému pobytu mu bylo vydáno za účelem studia. Vzhledem k tomu, že žalobce ještě nedostudoval a čekal ho již poslední ročník studia, podal v červenci roku 2024 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Při rozhodování o prodloužení povolení k pobytu žalovaný zjistil, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu dle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) v jednočinném souběhu § 358 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestný zákoník“) a že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 vydaným pod sp. zn. 40 T 5/2024, byl žalobci za to uložen úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 12 měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu do 17. 11. 2026 a dále trest propadnutí věci. Tento rozsudek byl pak potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2024, sp. zn. 9 To 151/2024.
3. Z citovaného rozsudku (zejména bodu 15.) však jednoznačně vyplývá, že trestný čin byl žalobcem spáchán v důsledku zkratkovitého jednání studenta nemajícího doposud žádný konflikt, který pouze v daný moment zpanikařil. V návaznosti na uvedené pak soud neshledal důvody pro to, aby byl žalobci uložen trest vyhoštění. Jednání žalobce totiž jednoznačně nedosahovalo takové intenzity, která by zakládala důvodnou obavu z recidivy nezákonného jednání či ohrožení zájmů České republiky (dále jen „ČR“). Žalobce má na ČR hluboké vazby a spojuje svůj život právě s touto zemí, je řádným studentem vysoké školy, nadaným šachistou a obecně zodpovědným a slušným mladým mužem.
4. Hlavní otázkou trestního řízení bylo, zda osoby bez služebního stejnokroje příslušníka Policie ČR, které žalobce vyzvaly k předložení dokladu totožnosti, skutečně předložily policejní odznak. Žalobce toto popírá. Tvrdí, že když požádal o prokázání jejich příslušnosti k Policii ČR, aby měl jistotu, že jde o skutečné příslušníky policie, policisté reagovali nepřiměřeně – uchopili jej za oděv. Tento postup vyvolal u žalobce paniku, v důsledku čehož instinktivně sáhl po pepřovém spreji a užil ho vůči osobě, která jej držela, a dal se na útěk. Soudy však uvěřily verzi příslušníků Policie ČR, kteří tvrdili, že postupovali v souladu se zákonem, a svědecké výpovědi těchto dvou policistů byly v neprospěch žalobce. Je však třeba zdůraznit, že tito svědci nemohli vypovědět jinak, neboť by tím přiznali porušení povinností podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), jelikož policejní příslušník je dle § 12 odst. 1 tohoto zákona povinen při provádění úkonu prokázat svou příslušnost k policii průkazem zaměstnance policie se zřetelně viditelným identifikačním číslem, anebo takto učinit ihned, jakmile to okolnosti úkonu dovolí, sdělit zákonný důvod zjištění totožnosti podle ust. § 13, § 63 téhož zákona a splnit též řadu dalších povinností, jež nebyly v předmětném případě splněny. Svědecké výpovědi dvou příslušníků policie tak dle očekávání byly v neprospěch žalobce a soud jim uvěřil. Nicméně z popisu situace je v každém případě jednoznačné, že se nejednalo o předem plánovaný trestný čin, který by mohl svědčit o agresivní povaze žalobce, který ostatně žádným jiným způsobem na dané osoby neútočil.
5. Došlo tak k absurdní situaci, kdy policisté, kteří v předmětné době navíc byli mimo službu, se chovali vulgárně, neslušně a agresivně, neprokázali se odznakem, měli civilní oblečení i vozidlo a nepoužili výzvy, ze které by bylo patrné, že se jedná právě o příslušníky policie. Současně proti žalobci, který nebyl nijak agresivní (a žádným způsobem neohrožoval zdraví, život či majetek) a v důsledku výše popsání chování

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

policistů pouze pomalu ustupoval, což je v dané situaci zcela přirozená reakce, uchopili za oděv. Policisté však mohli žalobce alespoň vyzvat, aby dále neustupoval, nikoliv jej rovnou chytit za oděv, čehož se žalobce pochopitelně lekl, a v sebeobraně použil pepřový sprej. Vzhledem k uvedenému se žalobce chystá napadnout rozsudek ústavní stížností, jelikož je zcela přesvědčen o tom, že neměl být potrestán a že naopak ze strany příslušníků policie došlo k protiprávnímu jednání.

6. Žalobce studuje na soukromé Vysoké škole finanční a správní, kde školné činí přibližně 95 000 Kč ročně. Bylo by proto nespravedlivé, aby dvaadvacetiletý žalobce kvůli ojedinělému prohřešku nemohl dokončit několikaleté studium, které jeho rodinu stálo značnou finanční částku, zvláště když v současné době mu zbývá do konce studií pět měsíců.
7. Rovněž je nutné se vyjádřit ke spekulacím žalovaného, který považuje skutečný zájem žalobce získat vyšší vzdělání v ČR za „přínejmenším pochybný“, když žalobce během studia jedenkrát změnil vysokou školu. Žalovaný pak rovněž uvádí, že žalobcův obor lze jistě studovat i jinde než v ČR. S uvedenými hypotézami se samozřejmě nelze ztotožnit. Neumožnit dostudovat již uhrazený a téměř dostudovaný obor na české vysoké škole je jistě zásadním a neopodstatněným zásahem do práv žalobce, a to i přesto, že lze obor studovat i jinde. Co se týká změny vysoké školy, žalobce toto nepovažuje za jakkoliv relevantní argument ve smyslu, že by tím snad mělo být prokázáno, že žalobcův záměr získat vzdělání v ČR je pochybný, ke změně studované vysoké školy došlo pouze jednou, v žádném případě se tak nejedná o studenta, který by pravidelně měnil studovanou vysokou školu. Žalobce vysokou školu změnil v důsledku toho, že na něj, jako Rusa, byl na České zemědělské univerzitě po zahájení války na Ukrajině vyvíjen nátlak, aby ve studiu nepokračoval, mimo jiné i proto, že žalobcem studovaný obor začal být považován za rizikový, když i tato vysoká škola přestala přijímat ruské a běloruské studenty. Žalobci tak nezbylo nic jiného než vysokou školu změnit.
8. Neprodloužení povolení k pobytu by pro žalobce mělo vážné důsledky jak z hlediska studijního, tak i pro jeho celkovou budoucnost. Žalobce si v ČR vybudoval silné osobní vazby a fakticky považuje ČR za svůj domov, a tudíž neprodloužení povolení k pobytu by nepřiměřeně zasáhlo do jeho osobnostní sféry.
9. V doplnění žaloby ze dne 14. 4. 2025 žalobce zopakoval svou verzi, jak se udál skutek, za který byl odsouzený. Zdůraznil, že nepatří k těm, kteří by sedli v opilosti za volant nebo se dopouštěli soustavné trestné činnosti nebo někomu úmyslně ubližoval. Žalobce je stále hluboce přesvědčen o nespravedlnosti svého odsouzení a snaží se všemi zákonnými prostředky docílit přehodnocení svého jednání. Žalobce se před uvedeným incidentem nikdy žádné trestné činnosti nedopouštěl, nikdy nebyl ani pro žádnou trestnou činnost prověřován a s výjimkou policie na úseku pobytu cizinců se v ČR s příslušníky policie do té doby nesetkal. Žalobce se v tu chvíli nedopouštěl trestného činu, s nikým se nepral, nikam se nevloupával, neřídil pod vlivem alkoholu a neměl důvod se kontaktu s policií bránit, pakliže by mu bylo bez pochyb prokázáno, že se jedná o příslušníky policie a bylo by mu jasné, i s ohledem na jazykovou bariéru, sděleno, co po něm příslušníci v danou chvíli chtějí a proč. Žalobce v danou chvíli pobýval se svým kamarádem na nábřeží a jedl. Žalobce sáhl ke své obraně, použití pepřového spreje, ve chvíli, kdy, již měl pocit, že tyto osoby na něj bezdůvodně útočí, následně utekl a volal o pomoc. Žalobce dodal, že je pravdou, že nemá na území ČR rodinné příslušníky s dlouhodobým pobytovým statutem, má zde však rodinné známé, kteří mu potřebné

zázemí vytvářejí. Je rovněž pravdou, že žadatel je svobodný, bezdětný, nežije dosud ani v partnerském svazku. Žadatel na území pobývá po dobu 5 let a spravuje zde nemovitost ve vlastnictví svých rodičů. Žalobce má již složenou první část státní zkoušky, kterou je zkouška z ekonomie. Druhá část státní zkoušky a obhajoba jeho bakalářské práce jej čeká v měsíci červnu 2025, k tomuto doložil sdělení studijní referentky Vysoké školy finanční a správní a.s., ke státní zkoušce je žalobce již přihlášen. Je nutné podotknout, že přejít na dálkové či kombinované studium v této fázi studia není možné, stejně tak není možné přerušit studium, neboť těsně před složením státní zkoušky a obhajoby toto nelze, student by nebyl připuštěn a jeho přihláška by byla zrušena. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nedostatečně zhodnotil důsledky, které pro žalobce bude mít neprodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia v ČR. V důsledku ztráty možnosti dokončit zde nejméně bakalářské vzdělání bude v Ruské federaci okamžitě povolán k plnění vojenské služby. Pokud se jako mladý muž bez závazků ve věku 22 let vrátí bez úspěšně absolvovaného alespoň bakalářského vzdělání, bude již při příjezdu do země povolán, ba co víc pravděpodobně rovnou zadržen. Toto žalobce usuzuje ze zpráv od svých rodičů žijících v Ruské federaci a mimo to i ze zpráv objevujících se v českých sdělovacích prostředcích. Prezidentem ruské federace byl vydán tzv. „jarní dekret“ na odvody branců, přičemž do skupiny cca 160 000 osob ve věku 18-30 let, která je povinna vojenskou povinností žalobce spadá. Výjimku, která je nenáročná, by však mohl žádat v případě, že má specializované vzdělání, tedy nejméně bakalářský titul. Žalobce nicméně chce i nadále pokračovat ve studiu v ČR, rozhodně nemá v úmyslu nastoupit k plnění vojenské služby, kdy jednak žalobce zcela odmítá účast v armádě Ruské federace, mimo jiné z důvodu závažných obav o svůj život. Jako osoba spadající mezi brance, která žila v zahraničí, je velké riziko, hraničící s pravděpodobností, že bude nasazen do válečného konfliktu na Ukrajině. Toto je dáno i statisícovými ztrátami ruské armády. Situace s odvody branců eskaluje až do „razií“ ve snaze státu přinutit k narukování co nejvyššího množství mužů. Žalobce má obavu o svůj život, neboť se domnívá, že armáda jeho země původu není armádou demokratické země, ale armádou válečného agresora a jeho přesvědčení nesplnit brannou povinnost mu dosud umožňovalo zejména studium v ČR. Žalobce doložil zprávy z českého tisku k situaci v Rusku.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce byl shledán vinným trestným činem násilí proti úřední osobě dle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku v jednočinném souběhu s trestným činem výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 11. 3. 2024, sp. zn. 40 T 5/2024, byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 30 měsíců a dále k trestu propadnutí věci. Rozsudek nabyl právní moci 28. 5. 2024, když Městský soud v Praze zamítl odvolání žalobce. Spácháním uvedených trestných činů byl nepochybně naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že doposud nedošlo k zaházení odsouzení žalobce, důvod pro zamítnutí žádosti žalobce stále trvá. Žalobce sice namítá, že uvedeného trestného činu se dopustil v úleku a sebeobraně, nicméně to nemění nic na tom, že napadl příslušníky Policie ČR, přičemž druhý muž z kontrolované dvojice takto agresivně nereagoval. Správnost posouzení

jednání žalobce prvostupňovým soudem i jeho odsouzení koneckonců potvrdil i odvolací soud. Pokud žalobce pociťuje nespravedlnost nad tím, že mu nyní nebude umožněno dokončit své studium, je třeba uvést, že za své jednání nese sám odpovědnost. Měl-li žalobce v úmyslu nadále pobývat a studovat na území ČR vysokou školu, měl se chovat tak, aby nezavdal důvod pro své odsouzení za spáchání trestného činu.

11. Na žalobce je třeba nadále nahlížet jako na osobu, která není trestně zachovalá, tedy jako osobu, která byla odsouzena pro spáchání trestného činu, neboť odsouzení nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí a ani do současnosti zahlazeno. Žalovaný připomíná, že k naplnění tohoto důvodu pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dojde už jen tím, že je držitel povolení k dlouhodobému pobytu pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu. Nebylo-li takové odsouzení zahlazeno, musí k němu žalovaný přihlížet z úřední povinnosti a žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítnout. Okolnosti spáchání trestného činu, tedy v tomto případě zkratovitost jednání, nemají na naplnění tohoto důvodu vliv, zákon v tomto případě nedává prostor pro správní uvážení. Ke stejnému závěru dospěl již dříve i Nejvyšší správní soud, který již v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-10, uvedl: *„Ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, neposkytují správnímu orgánu možnost správního uvážení.“*
12. V této souvislosti lze pro doplnění odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-33, v němž se uvádí, že pokud žije cizinec na území státu, jehož není občanem *„musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí jeho právo na území pobývat.“* Rovněž pak ve zmiňovaném rozsudku soud konstatuje, že cizinec *„mohl a měl předpokládat, že se svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného bytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“*
13. Úvahy správního orgánu ohledně úmyslu žalobce dokončit či nedokončit studium vysoké školy možná nejsou v jeho situaci úplně přiléhavé, nicméně tyto úvahy nebyly důvodem pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu. Důvodem bylo jeho odsouzení za spáchání trestných činů.
14. Žalovaný připomněl, že neprodloužením bytového oprávnění není žalobci zakázán další pobyt na území v budoucnu. Bude-li v budoucnu chtít pokračovat ve svém studiu či pobývat na území, může po zahlazení svého odsouzení požádat o nové bytové oprávnění v zemi svého původu.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce požádal dne 1. 7. 2024 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
16. Dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu bylo žadateli vydáno s platností do 21. 8. 2024.
17. V průběhu řízení o žádosti si správní orgán vyžádal výpis z evidence rejstříku trestů a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

zjistil, že ve výpisu figuruje záznam o odsouzení žadatele pro trestný čin. Žadatel byl uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu dle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) v jednočinném souběhu § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 vydaným dne 11. 3. 2024 pod sp. zn. 40 T 5/2024 byl žadateli za spáchané trestné činy uložen úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 12 měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu 30 měsíců do 17. 11. 2026 a dále trest propadnutí věci. Rozsudek nabyl právní moci dne 28. 5. 2024. Správní orgán si následně ke dni vydání rozhodnutí ověřil, že záznam o shora uvedeném odsouzení stále figuruje ve výpisu z rejstříku trestů.

18. Žalovaný vyžádal rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 11. 3. 2024, sp. zn. 40 T 5/2024, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2024, sp. zn. 9 To 151/2024.
19. Žalobce se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a podrobně se k nim vyjádřil.
20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že výše zjištěný stav věci odpovídá důvodům pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žadatel byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a toto odsouzení nebylo dosud zahlazeno, ve smyslu § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců pak byla posouzena přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
21. Dle § 13 odst. 2 trestního zákoníku k trestní odpovědnosti za trestný čin je třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li trestní zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti. Spáchání trestného činu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se dopustí ten, kdo užije násilí v úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby. Trestný čin výtržnictví podle § 358 odst. 1 téhož zákona spáchá ten, kdo se dopustí veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném hrubé neslušnosti nebo výtržnosti zejména tím, že napadne jiného, hanobí hrob, historickou nebo kulturní památku, anebo hrubým způsobem ruší přípravu, průběh nebo zakončení organizovaného sportovního utkání, shromáždění nebo obřadu lidí.
22. Tyto trestné činy žadatel spáchal tím, že dne 19. 5. 2023 v 13:15 hodin v ulici Nábřežní, Praha 5, poté, co byl (spolu s další osobou) příslušníky Policie ČR v rámci jejich služební činnosti vyzván k prokázání totožnosti a sdělení, zda u sebe mají návykové látky, neboť poškození nejprve ucítili silný zápach marihuany, a poté zjistili, že obviněný má marihuanovou cigaretu, a poté, co svou příslušnost k Policii ČR prokázali nejprve slovně a poté služebním průkazem, obviněný ruku, v níž držel marihuanovou cigaretu, schoval za záda a začal od kriminalistů rychlými kroky couvat, na což jeden z policistů reagoval tak, že obviněného uchopil za oděv, aby mu zabránil z místa odejít, vzápětí však obviněný poškozenému do obličeje nastříkal pepřový sprej, v čemž pokračoval i poté, co se v důsledku zasažení pepřovým sprejem vymanil z držení poškozeného a dal se na útěk směrem k Palackého mostu, kam jej pronásledovali oba poškození, na které obviněný opakovaně střídavě stříkal pepřovým sprejem, přičemž zasáhl i druhého poškozeného policistu do oblasti krku a do obličeje, čímž obviněný způsobil poškozeným palčivou bolest v oblasti obličeje, krku, nosních dutin a očí s krátkodobou ztrátou zraku, poškození museli být následně ošetřeni rychlou záchrannou službou, tedy užil násilí v úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby a tento čin spáchal se zbraní, na místě veřejnosti přístupném se dopustil hrubé výtržnosti tím, že napadl jiného, čímž spáchal

zločin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Trestný čin násilí proti úřední osobě a trestný čin výtržnictví jsou úmyslné trestné činy neboť trestní zákoník nestanoví, že jej lze spáchat z nedbalosti.

23. Z cizineckého informačního systému správní orgán zjistil, že žadatel na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky, kteří by zde disponovali pobytovým oprávněním. Z úředního tiskopisu žádosti vyplynulo, že žadatel je svobodný a bezdětný, oba jeho rodiče žijí v Rusku. Z uvedeného je tedy zřejmé, že dopad do rodinného života žadatele toto rozhodnutí mít nebude, neboť žadatel má prokazatelné rodinné vazby pouze v zemi původu, nikoliv v ČR.
24. Zbývá tak posoudit, zda jsou následky adekvátní důvodům, které správní orgán vedly k rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu žadatele i z hlediska zásahu do soukromého života žadatele. Žadatel na území ČR pobývá teprve od roku 2020, nevlastní zde žádnou nemovitost, která by vyžadovala jeho osobní starost, bydlí totiž v bytě svých rodičů. Co se týče samotného účelu, za kterým žadatel na území pobýval, je třeba podotknout, že žadatel na území pobýval za účelem studia od roku 2020, ačkoliv minimálně ke dni podání předmětné žádosti své studium neukončil získáním titulu (v tiskopisu žádosti nejvyšší dosažené vzdělání uvedeno středoškolské). Z cizineckého informačního systému je zřejmé, že žadatel v průběhu pobytu na území vysokou školu minimálně jednou změnil, přičemž k předmětné žádosti žadatel doložil potvrzení o studiu ve 3. ročníku bakalářského studia na Vysoké škole finanční a správní a.s. Dle informací v cizineckém informačním systému žadatel nejdříve studoval v přípravném kurzu, respektive v Centru celoživotního vzdělávání, a následně i na České zemědělské univerzitě. S ohledem na výše uvedené správní orgán toto rozhodnutí nepovažuje za nepřiměřené vzhledem ke studijním aktivitám žadatele na území, neboť je patrné, že žadatel minimálně jednou změnil vysokou školu, jeho skutečný zájem na území získat vyšší vzdělání je tak přinejmenším pochybný. Nadto správní orgán doplnil, že neprodloužení pobytového oprávnění nemusí nutně znamenat i ukončení samotného studia, správní orgán poukázal například na možnost krátkodobého přerušení studia, požádání o individuální studijní plán či na možnost změny studia na distanční formu výuky. Rovněž je třeba podotknout, že aktuální studijní obor žadatele, tedy Ekonomika a Management, či obdobný obor lze zcela jistě studovat i jinde než v ČR, a to i vzhledem k tomu, že studium probíhá v anglickém jazyce.
25. Žalovaný též zdůraznil, že tímto rozhodnutím není žadateli přímo stanovena povinnost z území ČR vycestovat a zejména mu není stanovena doba, po kterou se mu zakazuje na území pobývat. Tedy jakmile bude odsouzení žadateli zahlazeno, může v zemi původu, bude-li to v budoucnu bezpečnostní situace a platná zákonná úprava umožňovat, požádat o vydání oprávnění k pobytu. Neudělení pobytového oprávnění obecně může jen výjimečně být nepřiměřeným zásahem do soukromého života cizince. Zásahem do soukromého života by mohl být pouze dlouhodobý zákaz pobytu na území. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, uvedl: „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. (...) Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto

rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“ Toto ostatně potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), kdy nepřiměřený zásah do soukromého života cizince, tedy porušení čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, byl dosud shledáván téměř výlučně v souvislosti s vyhoštěním cizinců (např. Jeunesse proti Nizozemí, č. 12738/10, Maslov proti Rakousku č. 1638/03). ESLP ve své judikatuře naopak potvrzuje právo států jako subjektů mezinárodního práva kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území (např. Boujlifa proti Francii, č. 25404/94). Stejně tak opakovaně konstatuje, že z této úmluvy nevyplývá žádná povinnost umožnit cizinci usadit se ve státě, který si vybere (např. Jeunesse proti Nizozemí, č. 12738/10, Biao proti Dánsku, č. 38590/10). Za těchto okolností je tedy třeba dopad tohoto rozhodnutí do soukromého života žadatele shledat jako přiměřený a nerozporný s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“).

26. Žalovaný dále konstatoval, že žadatel je v mladém a produktivním věku, jeho zdravotní stav je podle všeho dobrý, tedy v případě návratu do země původu nebo jiné země, kde se rozhodne pobývat, není jeho věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti, nebo studia. Žadatel si při páchání závažného protiprávního jednání musel a měl být vědom negativních následků svého jednání. Jedním z nich je i skutečnost, že se tímto svým protiprávním jednáním mohl připravit o možnost pobývat na území ČR na základě dlouhodobého pobytu, neboť není v zájmu ČR, aby na jejím území pobývali cizinci, kteří nerespektují právní předpisy. Žadatel se na území svým jednáním dopustil závažných trestných činů násilí proti úřední osobě a výtržnictví. Žadateli byla stanovena zkušební doba podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody až do 17. 11. 2026. Ke dni vydání tohoto rozhodnutí nebylo odsouzení žadatele zahlazeno, a tedy správní orgán k tomuto odsouzení musí přihlížet, čímž je jednoznačně naplněn důvod pro zamítnutí jeho žádosti o pobytové oprávnění.
27. Pokud jde o vyjádření k podkladům, žadatel uvedl, že již třetím rokem studuje na vysoké škole v ČR, jeho vztah k ČR však sahá mnohem hlouběji. ČR poprvé navštívil jako turista již v roce 2010, kdy jej tato země okamžitě uchvátila svou kulturou a krásami. Tento zážitek se stal počátkem jeho dlouhodobé vazby. Od svých 12 let se každoročně po dobu šesti let účastnil šachového festivalu Czech Open jako hráč a účastník. Tato zkušenost ho hluboce ovlivnila a vytvořila silné pouto mezi ním a ČR a podnítila v něm i myšlenku studia v ČR. V průběhu pobytu si žadatel vybudoval osobní vztahy s mnoha osobami v ČR, jeho pobyt zde ještě více prohloubil jeho vazby na ČR. Proto požádal o prodloužení pobytu za účelem studia, aby mohl ve svém vzdělávání a osobním rozvoji nadále pokračovat a prohlubovat zde již vytvořené vazby. Po prostudování spisového materiálu žadatel pojal obavu, že jeho žádosti hrozí zamítnutí, a to z důvodu podmíněného odsouzení v souvislosti s nedorozuměním s policií, což by rád objasnil. Žadatel byl sice odsouzen, ale má za to, že celá situace nebyla pochopena řádně, a tedy podal proti rozhodnutí odvolacího soudu dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, současně podal i stížnost proti zakročujícím policistům, jelikož věří, že jejich jednání nebylo přiměřené a vedlo k eskalaci situace, která pak byla řešena soudem. Případné zamítnutí žádosti by mělo vážné důsledky, jak pro studium žadatele, jelikož ho nyní čeká poslední semestr na univerzitě, tak i pro jeho celkovou budoucnost. Žadatel si v ČR vybudoval silné osobní vazby a považuje tuto zemi za svůj druhý domov a zamítnutí žádosti by tak nepřiměřeně zasáhlo do jeho osobnostní sféry. Žádal, aby správní orgán vzal v potaz popsanou situaci žadatele a při rozhodování pak přihlédl k závažným dopadům do

soukromého a rodinného života. V případě nevyhovění žádosti by byl zásah do soukromého a rodinného života cizince nepřiměřeně přísný vzhledem k okolnostem případu a také s přihlédnutím k jeho věku. Výše uvedené podporuje i skutečnost, že ani Obvodní soud pro Prahu 5 (ani pak soud odvolací) nepovažoval za nutné uložit trest vyhoštění a v bodě 15. rozsudku v rámci úvahy o uloženém druhu a výměře trestu uvádí, že se jednalo o zkratkovité jednání žadatele jakožto studenta nemající doposud žádný konflikt, který pouze v daný moment zpanikařil. Vše naznačuje, že jednání žadatele nedosahovalo takové intenzity, která by zakládala důvodnou obavu z recidivy nezákonného jednání či ohrožení zájmů ČR. Žadatel je řádným studentem vysoké školy, nadaným šachistou a zodpovědnou osobou. K tomu lze přičíst skutečnost, že studuje na soukromé Vysoké škole finanční a správní, kde školné činí přibližně 95 000 Kč ročně. Bylo by proto nespravedlivé, aby žadatel ve věku 22 let kvůli ojedinělému prohřešku nemohl dokončit několikaleté studium, které jeho rodinu stálo značnou finanční částku. Hlavní otázkou celého trestního řízení bylo, zda osoby bez služebního stejnokroje příslušníka policie, které žadatele vyzvaly k předložení dokladu totožnosti, skutečně předložily policejní odznak. Žadatel toto popírá. Tvrdí, že když požádal o prokázání jejich příslušnosti k policii, aby měl jistotu, že jde o skutečné příslušníky policie, údajní policisté reagovali nepřiměřeně – uchopili jej za oděv. Tento postup vyvolal u žadatele paniku, načež použil pepřový sprej vůči osobě, která jej držela, a dal se na útěk. Soud uvěřil verzi příslušníků policie, kteří tvrdili, že postupovali v souladu se zákonem, a svědecké výpovědi těchto dvou policistů byly v neprospěch žadatele. Je však třeba zdůraznit, že tito svědci nemohli vypovědět jinak, neboť by tím přiznali porušení povinností podle zákona o policii, jelikož policejní příslušník je povinen při provádění úkonu prokázat svou příslušnost k policii průkazem zaměstnance policie se zřetelně viditelným identifikačním číslem, anebo takto učinit ihned, jakmile to okolnosti úkonu dovolí, sdělit zákonný důvod zjištění totožnosti a splnit též řadu dalších povinností, jež nebyly v případě žadatele splněny. Svědecké výpovědi dvou příslušníků policie tak dle očekávání byly v neprospěch žadatele a soud jim uvěřil. Nicméně i z popisu situace je zřejmé, že se nejednalo o předem plánovaný trestný čin, který by mohl svědčit o agresivní povaze žadatele, který ostatně žádným jiným způsobem na dané osoby neútočil. Žadatel má v ČR mnoho přátel, vytvořil si zde osobní vazby a velmi mu záleží na tom, aby mohl dále studovat a žít v prostředí, kde již má pevné kořeny.

28. K vyjádření žadatele žalovaný zdůraznil, že důvodem zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu je pravomocné odsouzení žadatele ze spáchání úmyslného trestného činu v souladu s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které dosud nebylo zahlazeno, a je tedy třeba k tomuto odsouzení přihlížet. Zákon o pobytu cizinců současně neposkytuje správnímu orgánu prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu, např. jeho povahy a závažnosti, neboť již samo pravomocné odsouzení za úmyslný trestný čin je důvodem pro nevyhovění žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. Je nesporné, že žadatel je dospělý, samostatný a porušil právní předpisy ČR na základě svého vlastního rozhodnutí, a musí tak nést důsledky svého protiprávního jednání, kterého se dopustil vědomě a úmyslně. Žadatel si měl být vědom možných důsledků svého jednání také v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. také např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Správní orgán dále konstatuje, že žadatel proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 11. 3. 2024, sp. zn. 40 T 5/2024, podal odvolání u Městského soudu v Praze, s odvoláním nebyl úspěšný. Správní orgán musí vycházet z toho, že žalobce byl soudem

pravomocně odsouzen, nemůže si učinit úsudek o tom, jestli byl odsouzen správně či jestli by mohlo být dovolání k Nejvyššímu soudu důvodné. Dle § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), si totiž správní orgán nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin; o tom rozhoduje jen soud. Správní orgán si je vědom toho, že soud považuje jednání žadatele za nikoliv promyšlené, ale za zkratkovité, nicméně mu soud uložil podmínku se zkušební dobou až do 17. 11. 2026, nikoliv například jen peněžitý trest. Co se týče samotného účelu, za kterým žadatel na území pobýval, správní orgán znovu podotýká, že žadatel na území pobývá za účelem studia od roku 2020, ačkoliv minimálně ke dni podání předmětné žádosti své bakalářské studium neukončil získáním titulu. Žadatel v průběhu pobytu vysokou školu minimálně jednou změnil, a není tak jasné, zda by studium vůbec dokončil. S ohledem na výše uvedené správní orgán toto rozhodnutí nepovažoval za nepřiměřené. Nad rámec výše uvedeného správní orgán znovu poukázal na možnost požádat o krátkodobé přerušování studia, o individuální studijní plán či na možnost změny studia na distanční formu výuky. Správní orgán nezpochybnil soukromé aktivity žadatele, ale dle názoru správního orgánu tyto aktivity nepřeváží nad skutečností, že byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

29. Neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka, a to právě s ohledem na vlastní zájmy na svém území. Správní orgán kupříkladu poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, kde je konstatováno, že je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možné kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka – nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem ČR. Tento názor potvrdil Ústavní soud i ve svém usnesení ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

30. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.“*
32. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*
33. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“*
34. Podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku: *„Kdo užije násilí v úmyslu*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

působit na výkon pravomoci úřední osoby bude potrestán odnětím svobody až na čtyři léta. Odnětím svobody na šest měsíců až šest let bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 se zbraní.“

35. Podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku: *„Kdo se dopustí veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném hrubé neslušnosti nebo výtržnosti zejména tím, že napadne jiného, hanobí hrob, historickou nebo kulturní památku, anebo hrubým způsobem ruší přípravu, průběh nebo zakončení organizovaného sportovního utkání, shromáždění nebo obřadu lidí, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta.“*
36. Podle § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *„Pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 37, § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Před vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání nebo prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území podle § 42d nebo rozhodnutí o zrušení platnosti tohoto povolení ministerstvo posoudí přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*
37. Podle bodu 36 úvodních ustanovení Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. 5. 2016, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (přepracované znění), dále jen „směrnice 2016/801/EU“: *„V řádně odůvodněných případech by mělo být možné přijetí podle této směrnice odmítnout. Zejména by mělo být možné odmítnout přijetí, pokud se členský stát na základě individuálního posouzení skutečností a při zohlednění zásady proporcionality domnívá, že dotčený státní příslušník třetí země představuje možné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví.“*
38. Podle čl. 7 bodu 6 směrnice 2016/801/EU: *„Členské státy nepřijmou státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou považováni za hrozbu pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví.“*
39. Podle čl. 21 bodu 4 směrnice 2016/801/EU: *„Členské státy mohou odejmout povolení nebo odmítnout jeho prodloužení z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví.“*
40. Podle čl. 21 bodu 7 směrnice 2016/801/EU: *„Aniž je dotčen odstavec 1, musí být v rozhodnutí o odnětí povolení nebo o odmítnutí jeho prodloužení zohledněny konkrétní okolnosti daného případu a zásada proporcionality.“*
41. Při jednání soudu žalobce zdůraznil svou dosavadní bezúhonnost, s odsouzením nesouhlasí, je nespravedlivé, snaží se o zrušení odsuzujícího rozsudku, jen zpanikařil a bránil se. Nechce nastoupit od armády, hrozí mu, že ho zadrží již na hranicích. Chce tu dále studovat.
42. Žalovaný při jednání poukázal na skutečnost, že s žalobcem bylo dne 24. 2. 2025 zahájeno řízení o správním vyhoštění, na území se nachází nelegálně a nadále porušuje právní předpisy ČR.
43. Situace je odlišná od případů upravených Směrnicí Evropského parlamentu a rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“), který v čl. 27 odst. 2 stanoví, že opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku

nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Ustanovení směrnice 2016/801/EU o veřejném pořádku nelze vykládat analogicky jako ustanovení v pobytové směrnici (čl. 27). Oproti ustanovením pobytové směrnice pro občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky omezení založená čl. 7 odst. 6 směrnice 2016/801/EU nevyžadují vážné ohrožení jednoho ze základních zájmů společnosti, ale mohou být oprávněná v případech nepříznivých dopadů na významné veřejné zájmy, přitom preambule uvádí, že stačí pokud osoba „*představuje možné ohrožení veřejného pořádku*“. Původní návrh směrnice 2016/801/EU obsahoval ustanovení, že důvody veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti se zakládají výhradně na osobním chování dotyčného státního příslušníka třetí země. Toto ustanovení bylo podrobena kritice a nebylo nakonec použito. Nepřijetí státního příslušníka třetí země z důvodů veřejné bezpečnosti nebo veřejného pořádku může mít proto i důvody, které nesouvisí s individuálním jednáním dotyčného, např. může jít o obecné předcházení trestným činům toho druhu, kterých se dotyčný dopustil. [Lehner, Gies. Students and Researchers Directive (EU) 2016/801. In Thym, D., Hailbronner, K. (eds.). EU Immigration and Asylum Law. 3. vyd. Mnichov: C. H. Beck, 2022, s. 1077]

44. Standard pro uplatnění výhrady veřejného pořádku vůči kategoriím osob podle směrnice 2016/801/EU je nastaven i mírněji než u sloučení rodiny podle směrnice 2003/86/ES. Jinými slovy, členské státy mají u studentů, výzkumníků a dalších osob podle směrnice 2016/801/EU širší prostor pro použití výhrady veřejného pořádku než u sloučení rodiny podle směrnice 2003/86/ES [srovnej argumentaci v Ročence uprchlického a cizineckého práva 2020/2021 a tam odkazovanou judikaturu, například rozsudek Evropského soudního dvora Evropské unie ze dne 4. dubna 2017, Fahimian, C-544/15, nebo rozsudky ze dne 12. 12. 2019, ve spojených věcech C-381/18 a C-382/18 G. S. a V. G. a C-380/18 E. P.]
45. Podle Pavla Pořízka (Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2020/2021, s. 118) někteří autoři upozorňují, že znění čl. 21 odst. 4 (odnětí, neprodloužení) je dokonce pružnější než čl. 7 odst. 6 směrnice 2016/801, týkající se přijetí (neobsahuje formulaci „jsou považováni za hrozbu“). Naproti tomu budou v těchto případech hrát obecně důležitější roli (půjde o osoby již pobývajících na území) ohledy na respektování soukromého a rodinného života. Přestože tedy má v těchto případech Ministerstvo vnitra široký prostor pro uvážení a může vycházet i z jiných skutečností než jen z osobního chování, použití výhrady vyžaduje individuální posouzení a podléhá požadavku přiměřenosti a dodržování základních práv podle Listiny EU.
46. Soud tedy shrnuje, že použití výhrady veřejné bezpečnosti (pořádku) musí být založeno na individuálním posouzení a musí být řádně odůvodněno, resp. opírat se o dostatečně pevný skutkový základ. Při použití uvedených výhrad musí být dodržena zásada přiměřenosti a být zachována základní práva obsažená v Listině EU, tzn. včetně práva na respektování soukromého a rodinného života.
47. Žalovaný sice výslovně neuvedl, že postupoval podle směrnice 2016/801/EU, fakticky však všechny podstatné individuální okolnosti projednávané věci zhodnotil (zejména na straně 3 až 6 – vědomost a úmyslnost jednání, nepromyšlenost, dlouhá zkušební doba.). Žalovaný se též podrobně zabýval soukromým a rodinným životem žalobce, když konstatoval, že na území pobývá relativně krátce (od roku 2020, je svobodný, bezdětný, v dobrém zdravotním stavu, veškeré rodinné vazby má ve vlasti, nevlastní zde žádnou

nemovitost, možnost přerušení studia, individuálního studijního plánu či distanční formy výuky...).

48. Žalobce měl v této souvislosti za podstatné, že trestný čin spáchal v důsledku zkratkovitého jednání jakožto studenta nemajícího doposud žádný konflikt, který pouze v daný moment zpanikařil, nebyl mu uložen ani trest vyhoštění, jeho jednání nedosahovalo takové intenzity, která by zakládala důvodnou obavu z recidivy nezákonného jednání či ohrožení zájmů ČR. Žalobce má na ČR hluboké vazby a spojuje svůj život právě s touto zemí, je řádným studentem vysoké školy, nadaným šachistou a obecně zodpovědným a slušným mladým mužem. Policisté se neprokázali a reagovali nepřiměřeně – uchopili žalobce za oděv, tento postup u něj vyvolal paniku, sáhl po pepřovém spreji a použil ho vůči policistovi. Žalobce studuje na soukromé Vysoké škole finanční a správní, kde školné činí přibližně 95 000 Kč ročně, bylo by nespravedlivé, aby nemohl dokončit několikaleté studium, které jeho rodinu stálo značnou finanční částku, do konce studia mu zbývá pět měsíců. Žalobce si v ČR vybudoval silné osobní vazby a fakticky považuje ČR za svůj domov, a tudíž neprodloužení povolení k pobytu by nepřiměřeně zasáhlo do jeho osobnostní sféry.
49. Tvrzení žalobce, že se policisté neprokázali a nepostupovali dle zákona, je vyvráceno oběma trestními rozsudky. Žalobce byl kontrolován z důvodu, že kouřil marihuanu, což bylo potvrzeno toxikologickým vyšetřením, u sebe měl další marihuanu v sáčku a také kokain, žalobce vytáhl pepřový sprej podle trestních rozsudků právě až v momentě, kdy zjistil, že jde o policisty. Byť trestní soud uvedl, že nešlo o promyšlené jednání, zdůraznil, že nelze tolerovat násilné jednání vůči policistům, tím spíše se zbraní. Spáchání zločinu bylo jednoznačně prokázáno. Žalobce nebyl úspěšný ani s odvoláním u Městského soudu v Praze, zjevně nebyl úspěšný ani s podaným dovoláním, pokud uvádí, že nyní podává i ústavní stížnost. V řízení před soudem uvedl, že podá i návrh na obnovu trestního řízení (jaké nové skutečnosti nebo důkazy se objevily však neuvádí). Správní orgán byl vázán závěrem, že byl trestný čin spáchán, zpochybňování své trestné činnosti žalobcem není nijak relevantní, stejně jako jeho využití práva podat ústavní stížnost proti rozhodnutí trestních soudů či návrh na povolení obnovy. Pro úplnost lze dodat, že z trestních rozsudků lze vyčíst, že verzi žalobce v klíčových aspektech nepodpořil ani jeho kamarád, se kterým byl kontrolován. Kamarád vypověděl, že se policisty necítil být ohrožen, ani že neměl důvod jim nedůvěřovat, že jsou skutečně policisté. Též vypověděl, že žalobci bylo známo, že se na veřejnosti marihuana kouřit nesmí. Městský soud v Praze též potvrdil závěry Obvodního soudu pro Prahu 5, že útok pepřovým sprejem byl právě reakcí na konstatování, že se jedná o policisty (viz bod 10 citovaného usnesení). Tedy není pravdou, že odsouzení žalobce bylo postaveno toliko na výpovědi policistů, kteří dle tvrzení žalobce měli vysokou motivaci nevypovídat pravdivě. Verzi žalobce, že byl jen nevinnou obětí nepříznivých okolností a policejní agrese zpochybňuje i skutečnost, že kontrolován byl kvůli užívání marihuany [též podle toxikologického vyšetření byl pod vlivem THC, také v trestním řízení výslovně vypověděl, že s kamarádem kouřil marihuanovou cigaretu, za přestupek byl také potrestán pokutou 10 000 Kč podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, což vyplynulo z doplněného dokazování opisem z evidence přestupků; u sebe pak měl i kokain, byť v množství, které nebylo trestné].
50. Ani trest odnětí svobody v délce 12 měsíců (odložený na zkušební dobu 30 měsíců) nelze

hodnotit jako nevýznamný. Není přesná interpretace žalobce, že z důvodu podmíněného odsouzení soud neshledal důvodné obavy z recidivy, naopak Obvodní soud pro Prahu 5 výslovně konstatoval, že je třeba stanovit delší zkušební dobu a je vhodné chování žalobce sledovat, zda se nedopouští dalšího protiprávního jednání v souvislosti s návykovými látkami.

51. Žalobce požadoval zohlednit vysoké školné, které musel zaplatit za studium. Tuto skutečnost však v řízení před žalovaným netvrdil, žalovaný k ní tak ani nemohl přihlídnout. Pokud uvádí v žalobě, že platí školné 95 000 Kč ročně, toto nijak nedokládá, netvrdí ani, jaká je konkrétní finanční situace rodiny, nelze tedy dovodit, že by tato skutečnost způsobovala nepřiměřenost zásahu do soukromého života. Soud má dále za správné hodnocení žalovaného, že nepřiměřenost zásahu nezpůsobuje brzká doba předpokládaného dokončení studia. Žalovaný konstatoval, že žalobce má možnost požádat o krátkodobé přerušování studia, požádání o individuální studijní plán či na možnost změny studia na distanční formu výuky, s těmito závěry žalobce v doplnění žaloby ze dne 14. 4. 2025 toliko obecně nesouhlasil (vyjádření studijního oddělení dokládá pouze k nemožnosti složit zkoušku dříve než v řádném termínu).
52. Soud v této souvislosti neshledal důvod pro doplnění dokazování potvrzením ze dne 21. 3. 2025, že žalobci nebude umožněno vykonat zkoušku dříve, když pro soud je podstatný skutkový stav ke dni rozhodování správního orgánu, tedy ke dni 13. 1. 2025 (srovnej § 75 odst. 1 s. ř. s.). Lze dodat, že pokud zákon stanoví, že v případě spáchání úmyslného trestného činu nebude prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu (v tomto případě za účelem studia), nemožnost studium dokončit je běžným následkem tohoto typu rozhodnutí a samo o sobě nikoliv nepřiměřeným, v případě žalobce pak soud ve shodě s žalovaným neshledal takové okolnosti, pro které by mohla být nepřiměřenost napadeného rozhodnutí v jeho případě konstatována.
53. Tvzení, že si žalobce v ČR vybudoval silné osobní vazby a fakticky považuje ČR za svůj domov je zcela obecné, neindikující nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života.
54. Vyjádření žalovaného, že považuje skutečný zájem žalobce získat vyšší vzdělání v ČR za pochybný, když žalobce během studia jedenkrát změnil vysokou školu, není v této souvislosti zcela přiléhavé, nicméně to nemá vliv na závěry žalovaného o hodnocení přiměřenosti zásahu, neboť nešlo o jediný (ani hlavní) zvažovaný aspekt.
55. Soud tedy uzavírá, že v případě žalobce napadené rozhodnutí není nepřiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života, zároveň žalovaný mohl odmítnout prodloužení pobytového oprávnění z důvodu veřejného pořádku ve smyslu směrnice 2016/801/EU, individuální okolnosti byly zohledněny a dodržena též proporcionalita přijatého opatření. Žalovaný postupoval správně, pokud vyšel z výpisu z rejstříku trestů, kde odsouzení za úmyslný trestný čin stále figuruje, neboť uložený trest dosud nebyl vykonán. Žalobní argumentace vychází primárně z tvrzení, že žalobce neměl být vůbec odsouzený, odsouzení není spravedlivé, mělo jít o sebeobranu. Otázkou samotného odsouzení za trestný čin (že byl spáchán a kdo jej spáchal) však je soud vázán (§ 52 odst. 2 s. ř. s.). Na tom nic nemění skutečnost, že žalobce podal ústavní stížnost.
56. Žalobce po uplynutí lhůty pro uplatnění žalobních bodů nově namítl (podáním ze dne 14. 4. 2025), že má obavy z návratu do Ruské federace, neboť nechce nastoupit do armády. K této otázce soud zdůrazňuje, že žalobce byl zastoupený advokátem již

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

v průběhu správního řízení, podrobně se k důvodům, proč by neměla být jeho žádost zamítnuta, vyjadřoval, tyto obavy netvrdil, byť Rusko je v konfliktu s Ukrajinou již od 24. 2. 2022, po celou dobu probíhají několikrát ročně odvody k základní vojenské službě. Žalovaný tedy tyto obavy vypořádat nemohl, neboť je žalobce vůbec netvrdil.

57. K tomuto lze dále uvést, že žádost o dlouhodobý pobyt za účelem studia není vhodným nástrojem pro posouzení otázky, zda žalobci brání ve vycestování do země původu mezinárodní konflikt a okolnosti s ním spojené. Vhodným nástrojem, v rámci něhož by správní orgán měl posoudit, zda žalobci brání ve vycestování z území překážka na jeho vůli nezávislá, je řízení o žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu, případně řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany. Přestože podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo neudělí dlouhodobé vízum cizinci, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, k neudělení dlouhodobého víza dojde pouze za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro toto neudělení. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. S ohledem na tuto formulaci ministerstvu vně nic nebrání v tom, aby při udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území zohlednilo také probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině. Žalobce má zároveň možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany v případě obav z návratu na Ruské federace, přičemž ani ve své žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by mu v podání této žádosti bránily. Je pravdou, že možnost podání těchto žádostí ještě negarantuje, že jim bude vyhověno, neboť soud nemůže předvídat, jakým způsobem správní orgány posoudí žádost žalobce, a zda bude v rámci těchto řízení shledáno, že žalobci ve vycestování brání překážka na jeho vůli nezávislá. Nemožnost předvídat výsledek posouzení jeho žádosti o vízum strpění nebo o udělení mezinárodní ochrany není důvodem pro posouzení obav žalobce z vycestování do země původu v rámci řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Obecné vyjádření obav z nástupu do armády nejsou důvodem pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, pokud cizinec stanovené podmínky nesplňuje. Z tohoto důvodu soud neshledal důvod doplnit dokazování o zprávy z tisku popisující nábor k základní vojenské službě v Ruské federaci.
58. V projednávané věci soud neshledal podstatným, že žalobci nebyl uložený trest soudního vyhoštění, i podmíněné odsouzení vylučuje naplnění podmínky trestní zachovalosti.
59. Zjevně nedůvodná je i námitka dvojího potrestání. Zákonodárce v souladu se směrnicí 2016/801/EU v zákoně o pobytu cizinců stanovil případy, za kterých se cizinci neudělí dlouhodobý pobyt za účelem studia, nejde o další trestání, ale o opatření z důvodu veřejného pořádku.
60. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
61. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
62. Žalobce postupně podal čtyři návrhy na přiznání odkladného účinku žalobě. Soud o třech rozhodl tak, že je zamítl (usnesení ze dne 5. 3. 2025, 20. 3. 2025 a 1. 4. 2025), o posledním ze dne 14. 4. 2025 soud již nerozhodoval, neboť rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. dubna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.